

אז יקראנני ולא אענה ישחרנני
ולא ימצאנני.

וכך פשקוראים ישראל כל אחד
ואחד לקדוש ברוך הוא,
בקריאת שמע או בתפלה או
בכל מצוה - אם שכינה אינה
שם, לא יורד לשם. זהו שכתוב
בכל מקום אשר אזכיר את שמי
אבא אליך וברכתך, ותרגם
אוניקלוס, בכל מקום שאשרה
את שכינתי שם וגומר.
שפשאדם מעלה את השכינה
במצוות שלו לקדוש ברוך הוא,
הקדוש ברוך הוא יורד עליו
בשכינה, ומשום זה אמר הנביא
אל יתהלל וגומר, כי אם בזאת,
והרי פרשוהו.

וכך פשאדם מעלה את השכינה
בתפלתו לקדוש ברוך הוא,
הקדוש ברוך הוא יורד פנגד
תפלתו, ושכינתו מקדימה לפתח
לו. זהו שכתוב ויהי הוא טרם
פלה לדבר והנה רבקה יוצאת,
וזהו הסוד שבארוהו בעלי
המשנה, אם שגורה תפילתי בפי,
יודע אני שהוא מקבל, ואם לאו,
יודע אני שהוא מטורף, וטורפים
לו תפלתו בפניו, ומשום זה,
ויהי הוא טרם פלה לדבר,
ילדבר בתפלתו בשם יהוה,
מיד שכינה יוצאת אליו,
ובשבילו יורדת שכינה לרגלו.
זהו שכתוב צדק לפניו יהלך
וישם לדרך פעמיו.

ובששכינה עומדת על ישראל,
וישראל הם הרגלים שעומדת
עליהן בנלות, הקדוש ברוך הוא
משבח אותה בהן, מה יפו
פעמיה בנעלים וגומר. ועוד מה
יפו פעמיה, כשישראל היו
מקיימים שלש פעמים בשנה.
ועוד מה יפו פעמיה בנעלים,

ועמדו

דעמיהו ישראל על טורא דסיני, דעלייהו אתמר (זכריה יד ד)

כח) אז יקראנני ולא אענה ישחרנני ולא
ימצאנני.

והכי כד קראן ישראל כל חד וחד לקודשא
ברוך הוא, בקריאת שמע או בצלותא
או בכל פקודא, אם שכינתא לאו איהי תמן
לא נחית תמן, הדא הוא דכתיב (שמות כ כד) בכל
מקום אשר אזכיר את שמי אבא אליך
וברכתך, ותרגם אנקלוס בכל אתר דאשרי
שכינתי תמן וגומר, דכד בר נש סליק שכינתא
בפקודין דיליה לגבי קודשא ברוך הוא,
קודשא ברוך הוא נחית עליה בגינה, ובגין
דא אמר הנביא (ירמיה ט כב), אל יתהלל וגומר,
פי אם בזאת והא אוקמוהו.

והכי כד בר נש סליק שכינתא בצלותא דיליה
לגבי קודשא ברוך הוא, קודשא ברוך
הוא נחית לקבל צלותיה, ושכינתיה אקדימת,
לאפתחא ליה, הדא הוא דכתיב (בראשית כד
טו) ויהי הוא טרם פלה לדבר, והנה רבקה
יצאת, ודא איהו רזא דאוקמוה מארי מתניתין,
אם שגורה תפילתי בפי יודע אני שהוא מקובל,
ואם לאו יודע אני שהוא מטורף, וטורפין לו
צלותיה באנפוי, ובגין דא ויהי הוא טרם פלה
לדבר, ולמללא בצלותיה בשם יי, מיד
שכינתא נפקת לגביה ובגיניה נחתת שכינתא
לרגלוי, הדא הוא דכתיב (תהלים פה יד) צדק
לפניו יהלך וישם לדרך פעמיו.

וכד שכינתא איהי עומדת על ישראל,
וישראל אינון רגלין דקמת עליהו
בגלותא, קודשא ברוך הוא משבח לה בהון,
מה יפו פעמיה בנעלים וגומר (שיר ז ב), ועוד
מה יפו פעמיה, כד ישראל הוו מקיימין שלש
פעמים בשנה, ועוד מה יפו פעמיה בנעלים,

ועמדו